

LBRIS

We know
books

Tomi Kontio

Cățelușă pe nume Pisică
și minunea de Crăciun

ilustrații de
Elina Warsta

Traducere din limba finlandeză
de Andreea Niță

pan
da

LBRIS

We know
books

Alerg, alerg, alerg, alerg, sar. Bulgărele de zăpadă e tot mai aproape.

Deschid gura și închid ochii. Simt că mi se lipește de dinți. Zăpada rece mă înțeapă la limbă, dar nu mă deranjează.

— Minunat! strigă Jder. Ce frumos l-ai prins!

Fug înapoi către Jder. Când deschid gura să-i dau bulgărele, n-au mai rămas din el decât mici bucăți de zăpadă și picături de apă.

— Unde-i bulgărele? întreb.

— S-a topit în gura ta, chicotește Câine.

Câine intră în containerul roșu. Containerul e casa noastră. A mea, a lui Jder și a lui Câine.

Suntem prieteni. Pe mine mă cheamă Pistică. Sunt o cățelușă de rasă amestecată, iar mama mi-a dat numele Pistică. Pentru că pisicile sunt independente – așa a spus mama.

Prietenul meu, Jder, este om. Uneori, își spune „Blănosul“ sau „Haină de Blană“. El e cel mai bun și mai blând om din toată lumea asta.

Iar Câine e un motan mic, negru, care a venit în Helsinki pe un vapor imens, peste marea cea mare. Când a auzit că mă cheamă Pistică, a vrut ca pe el să-l cheme Câine.

Jder a întins un prosop gros de pluș pe podeaua containerului. Mă roagă să stau pe prosop, iar el se așază în fotoliul lui. Apoi îmi curăță zăpada de pe pernuțele labelor și-mi îndepărtează încet gheața din blană.

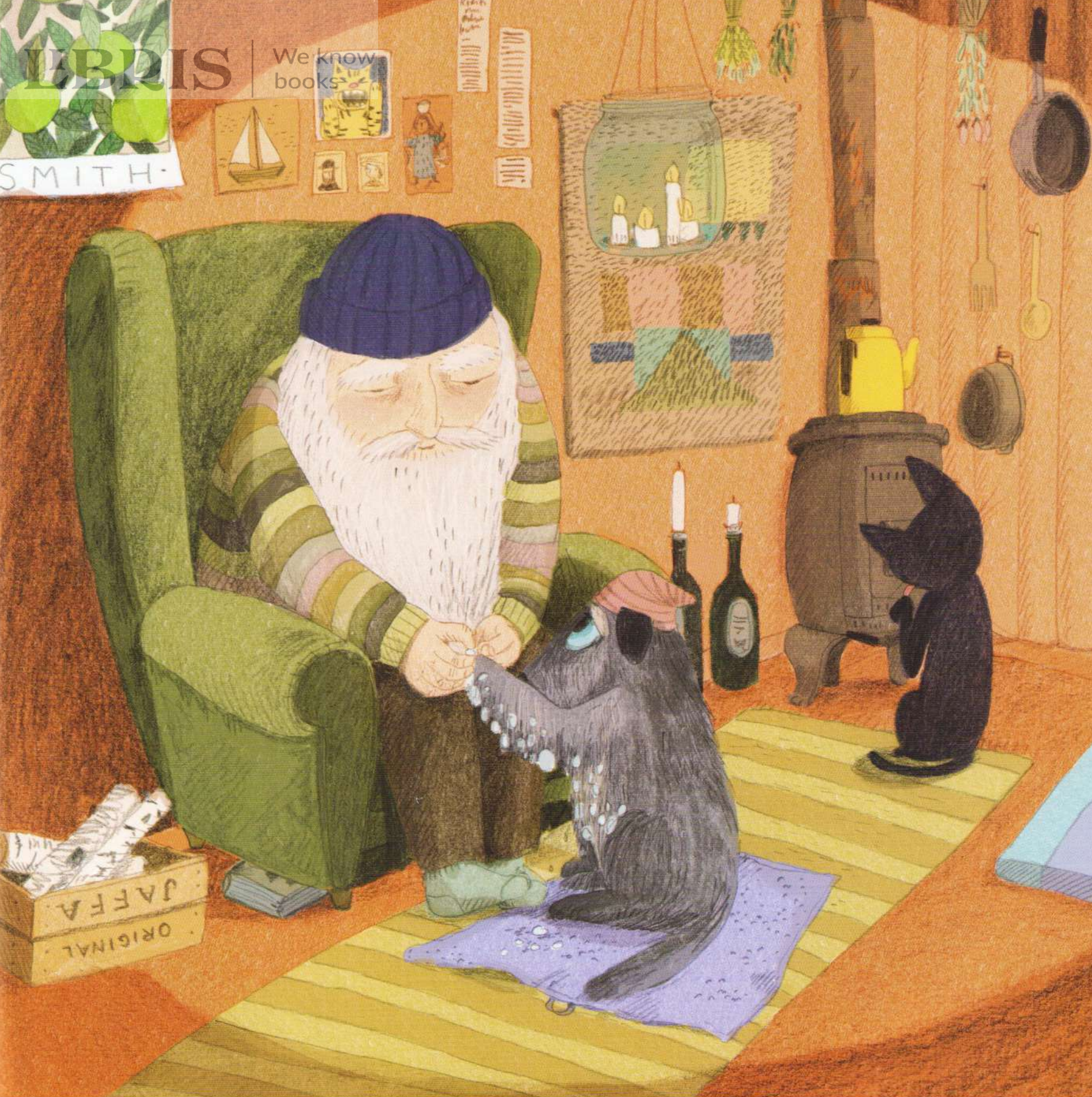
Câine stă lângă șemineu și își linge lăbuțele. E plin de tact și frumos ca o sculptură. E blând și tare prietenos, deși uneori are limba cam ascuțită.

LIBRIS

We know books

SMITH.

ORIGINAL
JAFFA

– Voi, câinii, sunteți niște tăntălăi, râde Câine. Alergați după mingi și bețe și lătrați încontinuu!

– Eu zic că suntem destul de simpatici, răspund.

– Prieteni, știți că-i Ajunul Crăciunului? zice Jder cu glas blajin. Crăciunul înseamnă să înțelegi și să iubești pe toată lumea.

– Păi atunci înseamnă că la tine e întotdeauna Crăciunul, spune Câine și sare în brațele lui, vrând să se alinte. Tu îi înțelegi chiar și pe cei care aruncă după noi cu pantofi vechi sau ne privesc de sus, ca niște găște arogante.

— De Crăciun, mai ales, trebuie să ocrotim tot ce este frumos, spune Jder.

— Dragostea și prietenia, zic eu.

După ce ne-am odihnit un pic, Jder bate din palme. Asta face el când îi vine o idee.

— Haideți să mergem să vedem bradul de Crăciun, ne propune el. În Ajunul Crăciunului, în centrul orașului e o liniște incredibilă. Agitația se domolește și încetează cu totul.

— De ce? întreb.

— Oamenii se retrag în casele lor ca să sărbătorească Crăciunul, îmi explică Jder. Aprind lumânări, împodobesc bradul, își fac cadouri și... îl așteaptă pe Moș Crăciun.

Luăm metroul până în Piața Gării Centrale. Când ajungem la suprafață, observăm că a început să ningă cu fulgi mari. Pare că din cer cad bucățele de pânză și pene ce plutesc alene peste întregul oraș.

Strada principală este împodobită cu ghirlande luminoase și clopoței care atârnă unul peste altul, precum faldurile unei fuste.

— Vezi? spune Jder. Toată lumea a plecat acasă.

— Și dacă n-ai casă? întrebă Câine, râzând. Iarna trecută am cam făcut frigul.

Jder oftează prelung. Pentru o clipă, un nor cenușiu îi întunecă chipul. Când norul dispare, zăresc în ochii lui o licărire tristă.

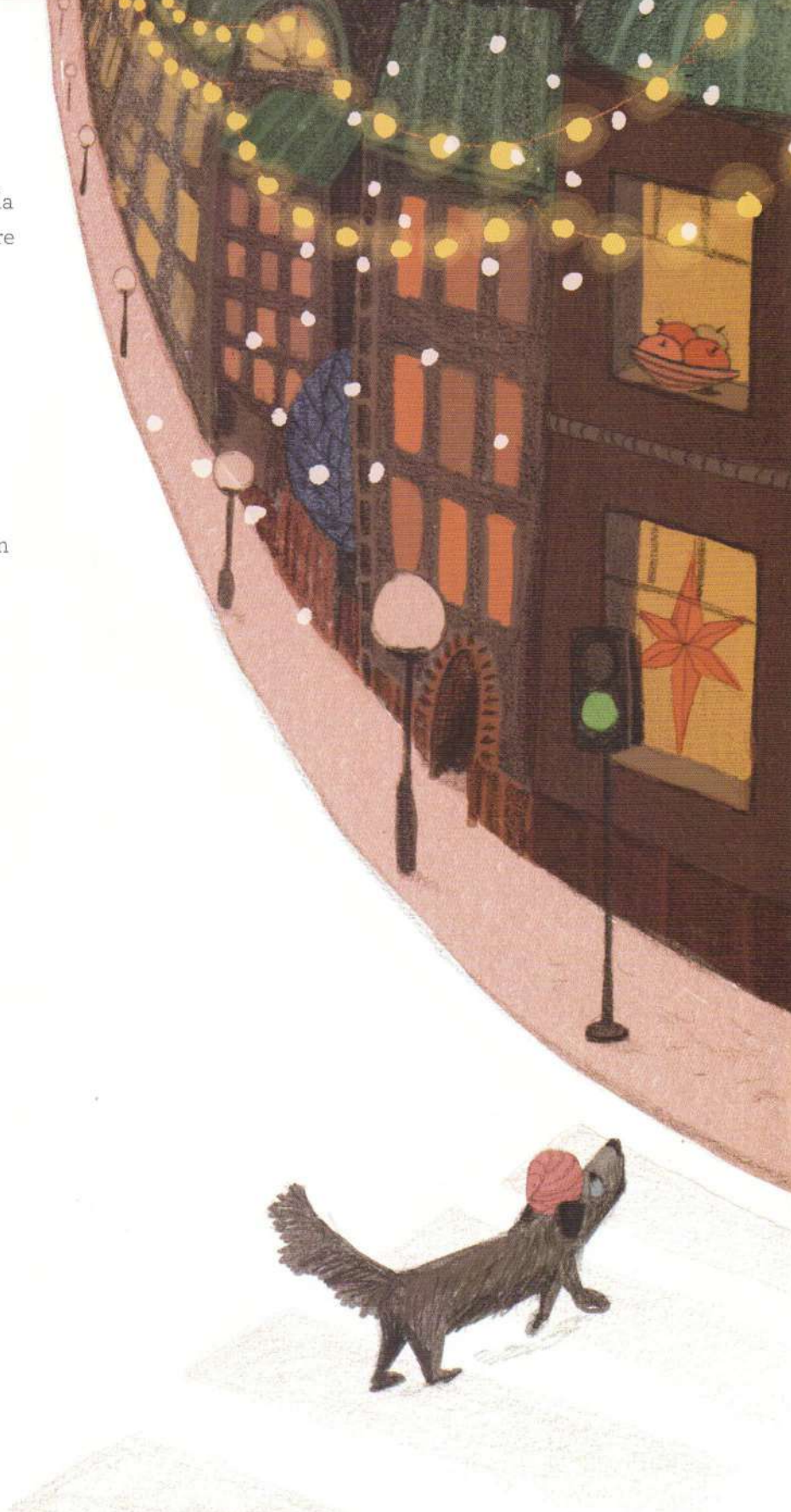
— Știați că de Crăciun e sărbătorit un copil născut într-o iesle, departe de casă? Prin urmare, de Crăciun ar trebui să ne amintim în mod special de cei fără adăpost, spune Jder.

— Și de cei singuri, spun.

— De Crăciun, cei singuri se simt și mai singuri, zice el.

— Suntem norocoși că ne avem unul pe celălalt, adaugă Câine. Deși suntem săraci, suntem atât de bogați!

Întunericul se lasă peste oraș. Nu mai ninge. Dintre nori se ivesc stelele. Mi-aș dori ca toate vietățile din lume să fie la fel de bogate ca noi.

LBRIS

We know books

